

Večer milosrdenstva
September
Pokánie a obrátenie
(biblický pohľad na hriech)

Liturgické čítania

Čítanie: Gn 2, 7-9; 3, 1-15 (prvý hriech) alebo Rim 5, 12. 17-19

Evanjelium: Jn 8, 1 -11 (cudzoložnica)

Katechéza

Bratia a sestry,

keď dnes stojím pred vami, chcem sa s vami podeliť o niečo, čo zmenilo môj život a čo – verím – môže priniesť svetlo aj do toho vášho. Mnohí z nás chodia do kostola, modlia sa, snažia sa byť dobrými. A predsa – koľkí z nás žijeme vieru skôr ako povinnosť než ako radosť? Koľkí máme skôr strach z Boha, ako by sme sa tešili z jeho blízkosti? Koľkí nepočuli úplne naplno, že Boh je láska, že On sám o nás sníval už pred stvorením sveta?

Spomeniem príklad z jednej rodiny. Istá babka bola žena silnej viery. Denne sa modlila ruženec, vychovala päť detí, v kostole bola ako doma. A predsa, keď sa jej raz vnuk spýtal, či sa teší do neba, povedala: „Keby aspoň do toho Očistca som sa dostala.“ Predstavte si – niekto, kto celý život kráča s Bohom, nemá istotu, že je milovaný. Vtedy som si uvedomil, že nám niekedy uniká základná pravda viery: Boh je láska. Keby ňa nechcel, nikdy by si nebol. Tvoja existencia je dôkazom toho, že si chcený a milovaný. Počul si už o tom, že už od úsvitu sveta a ešte predtým Boh sníval o tebe, o mne? Počuli sme o Božej láske, o tom, že Boh je náš Otec a že stvoril celý svet pre človeka. Vieme, že Boh je dokonalý a nerobí veci tak, že nevie, ako to dopadne. Robí ich dokonale. A Božie slovo hovorí, že Boh miluje všetko, čo stvoril. Keď sme tu dnes, znamená to, že Boh nás miluje. Chce byť naším Otcom. Chce byť blízko a chce nám stále viac zjavovať svoju lásku.

Osobné stretnutie s Bohom ako s Otcom je najdôležitejšia vec v živote človeka. Toto stretnutie mení všetko – prácu, vzťahy, ťažké situácie, radosti. Viem totiž, že niekto stojí za mnou: mám sa o koho oprieť. Boh chce, aby sme začali vnímať Jeho lásku a starostlivosť. Chce mať s tebou vzťah a má s Tebou nejaký zámer. Chce, aby si sa niekam dostal, v živote niečo dosiahol, aby si mohol prežiť šťastný život. Toto všetko sú skvelé veci.

A predsa všetci cítime, že niečo nie je v poriadku. Keď cestou autom vyjdete z hmly na kopec a zrazu sa nad vami roztvorí slnko, povieť si: „To je ako v nebi.“ A potom doma prejdete cez obývačku a v televíznych novinách vidíte zábery, ktoré tlačia slzy do očí: Tsunami, ktoré so sebou berie celé domy a mestá sa menia na prízraky; horiaci les, ktorý nevedia uhasiť. Potom zistíte, že existujú ešte horšie veci, že existuje hlad, že existujú ľudia, ktorí trpia. Možno si povieť, že niekto trpí, lebo niečo zle urobil. Ale sú tu nevinné deti, ktoré trpia. Máme vojny. Jednu, ktorá sa odohráva tu za hranicami. Dvadsať storočie – storočie ohromného pokroku, letu do vesmíru, vyhlásenia ľudských práv – a zároveň storočie vzniku bomby, ktorá jedným výbuchom dokáže zabiť státisíce ľudí. „Kde je ten raj z knihy Genezis?“ povieť si. Klamal Boh? Klamú kňazi? Čo sa stalo?

Keď stretnete neveriacich ľudí, častokrát prídu a povieť: "Keby Boh naozaj bol, tak by to nebolo tak, že deti trpia, že sú tu choroby, že človek, ktorý je na vrchole síl a má deti, zomiera na rakovinu." Tak sa ľudia pýtajú: "Keď je Boh, tak prečo sa také veci dejú?" To nedorozumenie vzniká preto, že si neuvedomujeme, ako to celé začalo. Sme totiž akoby uprostred „príbehu“.

Keď ste niekedy prišli do obývačky a zhodou okolností neboli zapnuté správy, ale šiel film, možno ste si povedali, že to čo je za hlúposť, veď to vôbec nedáva zmysel. A potom vám musel niekto začať vysvetľovať, ako to bolo na začiatku a tak ďalej. A veľmi často robíme tú istú chybu aj vo svojom živote, že nevidíme celý príbeh. Vstúpime do stredu „príbehu“, kde možno prežívame boj a zrazu máme pocit, že kde je ten Boh, keď ho potrebujem. Alebo kde je ten Boh, keď vidím trápenie toľkých ľudí? Alebo kde je, keď príde živelná pohroma? Umrú stovky, tisíce ľudí. Bohu nezáležalo na nich? Ako to je?

Na začiatku bol takýto plán: Boh človeka postavil do záhrady, do domova, do istoty, do blízkosti. Chcel, aby sme rástli, dozrievali, objavovali lásku Otca. Dal nám raj a dal nám obrovskú záhradu a povedal: "Ty sa o ňu staraj. Budeš ju vedieť urobiť ešte krajšou." Boh aj tebe hovorí: „Dôverujem ti. Mám s tebou zámer. Chcem, aby si raz našiel lásku, prežil šťastný život a napokon prišiel domov.“

Do tohto Božieho príbehu však vstupuje iná postava. Biblia hovorí o padlom anjelovi – diablove –, ktorý sa vo svojej pýche vzbúril proti Bohu. Rozhodol sa, že zničí Boží plán. Zamyslel sa nad tým, ako by som mohol ublížiť Bohu a človeku. Ako prinútiť Boha, aby nemiloval človeka? Viete? Možno ak človek urobí niečo, načo sa Boh nahnevá? Odpoveď je, že Boha neviete nijak prinútiť, aby nemiloval človeka. Je to nemožné. Ale možno by mohol skúsiť urobiť niečo, aby človek prestal milovať Boha. A tak prichádza pokušenie: „Naozaj vám Boh všetko zakázal? On vás obmedzuje. Ak Ho neposlúchnete, budete ako Boh.“ Človek tak zvolil nedôveru. A toto rozhodnutie nazývame **hriech**.

Teraz klasicky viem, čo si veľa ľudí predstaví, lebo takisto som to videl. Hriech to je, viete čo? Keď nejdem v nedeľu do kostola. To je hriech. Alebo hriech je, keď použijem Božie

meno nadarmo, alebo keď vulgárne rozprávam, alebo keď si pozriem nejaký nečistý film. Ale hriech nie je len zoznam zakázaných skutkov.

Toto je zvláštne, že veľakrát nám to nikto nevysvetľuje, čo vlastne znamená to slovo hriech. **Hebrejsky „chattá“ znamená doslova „minúť cieľ“**. Kedysi vyslali k Marsu sondu. Roky práce, stovky ľudí, miliarda dolárov. Tri dni pred cieľom pravdepodobne zlyhal maličký palivový článok. Sonda stratila orientáciu a minula Mars – odletela do prázdnoty, možno bude lietať do konca vekov. Šanca, že sa s niečím zrazí, je tak mizivá, že je veľmi pravdepodobné, že tá sonda bude lietať do skončenia vesmíru bez toho, že by sa rozpadla. Takto vyzerá hriech. Boh pre teba pripravil cieľ: naplnený život a večnosť s Ním. A hriech spôsobí, že cieľ minieš a letíš tmou.

Poznáme to aj bez kozmických príkladov. Známy, ktorý „len trocha popíjal“, až tak, že dokázal za tri dni prepíť celú výplatu. Vonku ho našli ležať, doma dve deti – osemročný syn, štvorročná dcéra – a manželka, ktorá sa bojí o rodinu. On sám vie, že je zle, ale už to sám nezvláda. **Toto znamená minúť cieľ**. Keď máš úžasný život, keď máš skvelú ženu, máš deti, no hriech spôsobí to, že zrazu letíš do chaosu a do tmy. Ty sa z toho nevieš vyhrabať. Nevieš sa z toho dostať, len pozeráš, ako ti život uteká pred očami. Hriech nie je len tabu zoznam, **hriech je premárnený cieľ – život**, ktorý sa rozchádza s tým, na čo si bol stvorený.

Dôsledky sú hlboké. **Najprv sa trhá puto s Bohom**. Predstavte si, čo sa stane, keď odpojím telefón od nabíjačky. Nič sa nestane, funguje ďalej. Ale o chvíľu už nemá 100 percent batérie, ale len 99. Toto je základný dôsledok hriechu. Ešte síce žiješ, ale postupne umieraš. Ideš nejak životom, ale chýbajú ti kľúčové veci. Takto vyzerá ľudské srdce po dedičnom hriechu – rodíme sa s podozrením voči Bohu: „On ma obmedzuje. On je proti mne.“

Pozrime ešte raz do knihy Genezis. Na prvý pohľad sa to môže zdať kruté, že to Boh vyhnal človeka z raja, ešte predtým, ako ich vyhnal z raja sa tam píše, že keď Boh prišiel a oni vedeli, že zhrešili, **skryli sa pred Bohom**. A Boh sa pýta: "Adam, prečo?" A Adam hovorí: "Žena, ktorú **ty** si mi dal, mi dala z toho stromu a ja som jedol." Žena, ktorú **ty** si mi dal. Toto **ty** si všimnime. Potom sa pýta Evy: "Prečo si to urobila?" A Eva hovorí: "Had ma naviedol a jedla som." Veď ja som hada nestvorila. Bože, ty si stvoril hady, ty si stvoril diabla. To znamená, že človek nadobudol presne to, čo diabol chcel: začíname podozrievať Boha. Začína byť pre nás problémom Boh. Nie, že ja som zhrešil, ale Boh začína byť problém. **A to je strata raja**. Keď potom čítate Písmo ďalej, môžete to vidieť na každej strane.

Pozrime na knihu Exodus. Boh zázračne vyviedol Izraelitov z otroctva, a keď uvideli za sebou egyptské vojsko, hovorili: "Tak preto nás tu ten Boh vyviedol, aby nás tu teraz pozabíjali?" Tak Boh kvôli nim rozdelil Červené more, oni prešli, zatopil Egypťanov, ale

neprešli ani dva dni a už začali hovoriť: "Tak preto nás tu Boh vyviedol, aby sme smädom umreli na púšti. Nie, aby nás pozabíjali hneď, ale aby sme trpeli!" Tak Boh dá vodu. O dva dni po tom hovoria: "Tak preto nás Boh vyviedol, aby sme pomreli hladom." Boh dá mannu a prepelice. Hriech vložil do nášho vnútra jed: „Boh nie je za mňa, ale proti mne.“

Nech Boh robí čokoľvek, človek má stále pocit, že mu Boh ubližuje. Keď ochorie niekto blízky, naša prvá myšlienka veľakrát je: "Prečo to Boh dovolí? Prečo je taký? Prečo si taký?" Tá strata spoločenstva s Bohom znamená, že Boh sa k nám chce priblížiť, ale my ho nepustíme: „Boh mi nebude rozprávať, čo mám alebo nemám robiť.“

Druhý dôsledok je otroctvo. Sv. Pavol hovorí: „Chcem robiť dobro, no zlo je mi nablízku“ (Rim 7, 21). Je to ako gravitácia: môžeš vyskočiť vysoko, ale vždy spadneš späť. Niekedy je hriech ako pes na reťazi – ak sa priblížiš príliš, uhryzne ňu. Môžeš mať aj peniaze, môžeš mať aj kariéru, ale to neznamená, že tvoj život bude šťastný. Máme okolo seba ľudí, ktorí majú oveľa viac peňazí ako my všetci a stále hľadajú šťastie. Toto je minúť cieľ.

Možno si aj poviete, že to je zvláštne, ten dedičný hriech: „Prečo ho nosím na sebe, keď ja som to neurobil“. No je to to isté, ako keby nejaký muž bol gambler a prehral by všetko, čo má. A teraz by sa ocitol na ulici nielen on, ale aj jeho manželka, jeho deti, a dotklo by sa to aj jeho súrodencov, jeho rodičov, ak žijú. Hriech má ťah ako prúd rieky – sám z neho nevyplávaš.

Tretím dôsledkom je strata pokoja a radosti. Keď nemáme Boha, necítíme, že niekto stojí pri nás. To spôsobuje, že celý život sme neistí. Celý život o sebe pochybuješ? Celý život máš pocit, že teraz sa niečo zlé stane? To preto, lebo žiješ ako sirota bez Nebeského Otca. Neustály nepokoj, strach, pochybnosti: „Som dosť dobrý? Vyzerám dosť dobre? Zvládnem to?“ Chcem Vám povedať, že odkedy som stretol Boha ako Otca, prežívam pokoj. Nie naivitu, ale istotu, že Boh Otec sa o mňa postará. Aj keď prídem o prácu, aj keď bude ťažšie – nie som sám.

A napokon – večná smrť. Spomeňte si na tú sondu letiacu k Marsu. Tma bez záchytného bodu. Nie romanca, ale osamelosť. Toto je koniec cesty bez cieľa.

„Dobre,“ povie si človek, „tak budem lepší. Postavím most späť k Bohu.“ Dejiny sú plné pokusov vytvoriť „nebo na zemi“: Rímska ríša, ktorá všetko spojí; utopické systémy: komunizmus sľuboval, že každý bude mať dosť a nebude treba peniaze – ale treba najprv odstrániť protivníkov; nacizmus zas sľuboval „dokonalú“ spoločnosť – za cenu likvidácie nevhodných; a medzi tým ideológie, ktoré potichu hovoria, že by možno bolo lepšie, keby neboli „slabí“ a „postihnutí“. Všetky tieto cesty končia zle, pretože problém nie je len v štruktúrach. Problém je v srdci. A srdce si samo nepomôže.

Ako teda riešiť niečo, čo Boh musí rešpektovať – našu slobodu – a čo je silnejšie než my? Už v raji zaznieva prísľub, keď Boh hovorí diabli: „Nepriateľstvo ustanovím medzi

tebou a ženou, medzi твоjím potomstvom a jej potomstvom. Ono ti rozšliape hlavu a ty mu zraníš päťu“ (Gn 3, 15-16). Boh pripravuje riešenie. A medzitým dáva prikázania – nie ako mreže väzenia, ale ako zábradlie na nebezpečnej horskej ceste. „Nebudeš mať iných bohov“ neznamená, že ti chce vziať radosť; znamená, že nechce, aby ťa zotročil alkohol, pornografia, hazard, kariéra, ktoré sľubujú všetko, no berú všetko. „Nevezmeš meno Božie nadarmo“ nie je policajná klauzula; Boh ňou chráni náš vzťah, aby sme Jeho meno vyslovovali s vierou a On mohol konať: keď voláš „Otče!“, aby tvoje srdce vedelo, ku komu volá.

A potom prichádza riešenie v plnosti: Ježiš Kristus. Boh sa stáva človekom. Betlehem nie je len rozprávka o darčekom a medovníkoch. Je to invázia. Deň D proti temnote. Kráľovstvo neba vchádza do dejín sveta. Ježiš sa rodí, rastie, verejne účinkuje a okolo neho je cítiť atmosféru iného sveta. Uzdravuje chorých, kriesi mŕtvych, prinavracia zmysly, vyháňa zlých duchov, odpúšťa hriechy. Ľuďom, ktorí boli na okraji – malomocným, prostitútkam, chudobným – vracia dôstojnosť. A hovorí: „Syn nemôže robiť nič, iba to, čo vidí robiť Otca.“ Keď sa ľudia čudujú Jeho dobrote, v podstate im vraví: „Taký je môj Otec.“

Vezmime si známy obraz: ženu pristihnutú pri cudzoložstve priviedli pred Ježiša. Zákon hovoril o kameňovaní. Ježiš sa sklonil a písal prstom do prachu – koľko by sme dali za to vedieť, čo písal! – a potom sa pozrel a povedal: „Kto je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.“ Jeden po druhom odhodili kameň a odchádzali. Zostal s ňou sám a hovorí jej: „Ja ťa neodsudzujem. Choď a už nehreš.“ To nie je tolerancia zla; to je moc, ktorá dáva novú šancu. Alebo ochrnutý muž, ktorého priateľa spustili cez strechu. V očiach súčasných bola choroba Božím trestom. Ježiš ide k jadru: „Odpúšťajú sa ti hriechy.“ A keď sa ozvú hlasy, že iba Boh môže odpúšťať, povie: „Aby ste vedeli, že mám moc odpúšťať hriechy, hovorím ochrnutému: vstaň a choď.“ Odpustenie a uzdravenie – znamenia príchodu kráľovstva.

To všetko však musí vyvrcholiť krížom. Zvonka to vyzerá ako prehra. Najbližší ho zradia, priatelia ujdú, sudcovia sa mýlia, dav kričí. Ježiš mlčí, nebráni sa. Slobodný, poslušný, vydaný z lásky. Prečo kríž? Skúsme dva obrazy. Prvý: urážka voči osobe nadobúda váhu podľa toho, kto je urazený. Iné je zhodiť čiapku kamarátovi a iné policajtovi – a ešte iné prezidentovi. Boh je nekonečný. Hriech je teda rana nekonečnej lásky – dôsledky neunesieme. Druhý obraz je jednoduchší: dlhopis na stole. Možno si povieš: „Ja si to vyriešim sám.“ No je to dlh, ktorý nikdy nesplatíš. Ježiš príde, vezme ho a zaplatí. Na kríži nesie vinu celého sveta – aj moje vyhovárania, aj moju ľahostajnosť, aj chvíle, keď som prešiel okolo cudzej bolesti a „nemal čas“.

Keď spomínam cudziu bolesť, nemôžem zabudnúť na fotografiu Kevina Cartera: zoslabnuté dieťa v Sudáne a sup, ktorý čaká. Možno ste tú fotku videli. Carter získal

Pulitzerovu cenu, no zomrel ubitý depresiou. Nesúdime ho – nevieme, čo všetko prežil. Ten obraz však kričí: „Svet je mimo cieľa.“ A práve do takéhoto sveta vstupuje Kristus, aby niesol farchu, ktorá by nás inak priviedla k zúfalstvu.

„Ale ja som nebol v Jeruzaleme,“ povie niekto, „ako som mohol pribíjať Ježiša na kríž?“ Peter na Turíce hovorí: „Vy ste ho ukrižovali“ – rukami bezbožníkov. Realita je, že v každom našom „nie“ láske je kúsok klinca. A v každom „áno“ existuje kúsok zmŕtvychvstania.

Celé Písmo na to ukazuje. **Adam** je predobraz Krista – prvý Adam zničil, druhý Adam zachraňuje. **Abrahám**, ktorý išiel obetovať Izáka. Boh nenávidí ľudské obety – Boh nedovolil, aby Izák zomrel. Ale dovolil Abrahámovi nazrieť na chvíľu do Božieho srdca: „Takto bude bolieť moje rozhodnutie zachrániť svet.“ **Dávid** – kráľ z Betlehema – predobraz Ježiša, Kráľa, ktorý prišiel - nie aby si dal slúžiť, ale aby slúžil.

A potom príde ráno tretieho dňa. Kameň odvalený. Strážnici zmätení. Hrob prázdny. Nie legenda, ale udalosť, ktorá premenila ustráchaných učeníkov na svedkov, čo pre túto pravdu položili život. Zmŕtvychvstanie nie je happy end rozprávky; je to začiatok nového stvorenia. Znamená to, že tma nemá posledné slovo, že hriech nie je silnejší než milosrdenstvo a smrť nie je silnejšia než láska.

Čo to znamená pre nás dnes? Že Boh je Otec, ktorý ňa hľadá. Ak si zabľúdl, nehanbí sa za teba. Beží ti oproti – ako otec márnотratného syna. Objíma ňa, aj keď si zablatený. A volá ňa späť domov. Nemusíš si Jeho náklonnosť zaslúžiť. Nemusíš naplniť kvóty. Potrebuješ ju len prijať.

Čo s tým? Čo máme robiť, pýtali sa ľudia na Turíce sv. Petra. Riešenie je obrátiť sa celým srdcom k Bohu. To je skutočné pokánie. Priznať si, že sa k Bohu nedokážem vrátiť sám a potrebujem prijať Ježišovu obeť. Prijať to, že Ježiš za mňa zomrel. Iba Ježišov Duch mi môže dať silu odvrátiť sa od hriechu a vrátiť sa na cestu k Bohu. Keď sme dnes opäť prechádzali dejinami spásy, verím že Duch Svätý už v nás pôsobil a premieňal naše srdcia. Že nám dával do srdca pravú ľútosť nad hriechmi, že nám dával túžbu povstať z hriechov a vrátiť sa k nemu. Pozývam vás dnes opäť k rozhodnutiu vrátiť sa s celým srdcom na cestu k Bohu. Nech nám Boží Duch dá milosť znenávidieť hriech a silu povstať k novému životu s Bohom v moci Ducha Svätého. Vlastnými silami to neskúšajme, spoliehajme sa na pomoc Božieho Ducha, ktorý bude kráčať s nami a sprevádzať nás.

Možno si dnes vyčerpaný. Možno si sklamaný sám zo seba. Možno sa trápiš vo vzťahoch, možno v rodine, možno v práci. Počuť môžeš veľa hlasov – niekedy aj vo svojom vlastnom vnútri – ktoré šepkajú: „Boh ňa sklamal. Boh ňa opustil.“ Pravda je iná: „Milujem ňa. Som s tebou. Dôveruj mi.“ Keď dovoľíš, aby sa ňa táto láska dotkla, začne sa meniť všetko

v tvojom živote. Nie zo dňa na deň, nie mávnutím prútika – ale reálne. Strach sa bude meniť na pokoj, prázdnota na radosť, neurčitosť na istotu, že je s tebou Boh Otec.

Každý mesiac počas jubilejného roka sme prosili o odpustenie a odpúšťali rôznym ľuďom vo svojom živote. Dnes sa obraciame na najdôležitejšiu osobu. Ak cítiš, že je čas urobiť krok, môžeš to povedať jednoducho, tam, kde si: „Otče, verím, že ma miluješ. Ďakujem ti za Ježiša, ktorý za mňa zaplatil. Odpusť mi, že som míňal cieľ. Dnes ti nanovo dôverujem. Dnes sa ti nanovo zverujem. Daj, aby som žil z tvojej lásky.“ A potom kráčaj – vo viere, vo sviatostiach, v spoločenstve. Nie sám, ale so Záchrancom, ktorý už zvíťazil.

Boh pripravil pre každého z nás život, ktorý má zmysel a cieľ. Nech nám dá milosť nestratiť ho z dohľadu a raz doň spolu dôjsť.

Amen.

Adorácia

Vyloženie Najsvätejšej sviatosti: *Pieseň*

- Nech je zvelebený Ježiš prítomný v Najsvätejšej sviatosti oltárnej.
- Od tohto času až naveky.

Drahý Ježišu, prichádzame dnes k Tebe a túžime obrátiť celé svoje srdce k Tebe. Prežiar nás svojím svetlom. Osvieť naše životy, aby sme spoznali Pravdu, lebo Pravda nás vyslobodí. Daj nám poznať, kde v našich životoch sme stratili svoje nasmerovanie na Teba a kráčali po svojich cestách. Nech tvoj Duch Svätý nám teraz pripomína tie udalosti, kde sme nedôverovali Tebe, ale konali sme podľa seba a zvolili si hriech.

Pieseň k Duchu Svätému

Modlitba pokánia

Svätý Pavol hovorí: *Vieme, že zákon je duchovný, ale ja som telesný, zapredaný hriechu. Ani nechápem, čo robím, lebo nerobím to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím. Potom to však už nerobím ja, ale hriech, ktorý vo mne sídli. Viem totiž, že vo mne, to jest v mojom tele, nesídli dobro; lebo chcieť dobro, to mi je blízko, ale robiť dobro nie. Ved' nerobím dobro, ktoré chcem, ale robím zlo, ktoré nechcem. No ak robím to, čo nechcem, už to nerobím ja, ale hriech, ktorý vo mne sídli. Badám teda taký zákon, že keď chcem robiť dobro, je mi blízko zlo. Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom; ale vo svojich údoch pozorujem iný zákon, ktorý odporuje zákonu mojej mysle a robí ma zajatcom zákona hriechu, ktorý je v mojich údoch. Ja nešťastný človek! Kto ma vyslobodí z tohoto tela smrti? (Rim 7, 14-25)*

Drahý Ježišu, ďakujem ti, že si za mňa zomrel na kríži. Že si obetoval svoj život a prelial svoju krv do poslednej kvapky. Dnes ti odovzdávam každý svoj hriech, každé zblúdenie, veď — ako hovorí Písmo — „všetci zhrešili a chýba im Božia sláva“ (Rim 3, 23).

Drahí bratia a sestry, teraz v tejto chvíli ticha, každý vo svojom srdci predkladajme celé svoje životy Ježišovi. Zvlášť každý hriech a nedôveru. Boží Duch nám skrze spomienky bude tieto situácie pripomínať, preto ich v srdci s dôverou prekladajme Ježišovi a prosíme o ich odpustenie.

(Chvíľa ticha 10 min.)

Pieseň s témou odpustenia. (napr.: Biele rúcho dal si nám)

Modlitba za silu povstať zo starého života

V liste Kolosanom sa píše: *Ak ste teda s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha! Myslíte na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi! Veď ste zomreli a váš život je s Kristom ukrytý v Bohu. A keď sa zjaví Kristus, váš život, vtedy sa aj vy zjavíte s ním v sláve. Umrŕtvojte teda svoje pozemské údy: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadostivosť a lakomstvo, čo je modloslužba! Pre takéto veci prichádza Boží hnev na odbojných synov. Kedysi ste aj vy boli takí, keď ste v nich žili. Ale teraz odložte aj vy všetko: hnev, rozhorčenie, zlobu, rúhanie i mrzké reči zo svojich úst. Neluhajte si navzájom vy, čo ste si vyzliekli starého človeka s jeho skutkami a obliekli ste si nového, toho, čo sa obnovuje, aby mal pravé poznanie podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril (Kol 3, 1-10).*

Pane, Ježišu zošli teraz na nás svojho Ducha, aby sme mali silu povstať z hriechu k novému životu. Uzdravuj naše rany po hriechu. Pretni putá otroctiev hriechu a závislostí. Uzdrav nás z lásky k hriechu a daj nám milosť dôverovať Božím plánom. Premeň naše zmýšľanie, aby sme neverili klamstvám zlého ducha, ale Božiemu slovu. Nech zostúpi na nás Tá Božia sláva, o ktorú nás diabol okradol.

Pieseň (oslavná s témou požehnania)

Záver adorácie: na úmysel Svätého Otca, Tantum ergo, eucharistické požehnanie

Pane Ježišu, vo vznešenej Oltárnej sviatosti zanechal si nám pamiatku svojho umučenia a zmŕtvychvstania; prosíme ňa, pomáhaj nám uctievať tajomstvo tvojho tela a krvi s takou vierou a láskou, aby sme vždy pociťovali účinky tvojho vykupiteľského diela. Lebo ty žiješ a kraluješ na veky vekov. Amen.